

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/11/2024
Identifikačné číslo spisu:	4121011077
Dátum vydania rozhodnutia:	13.02.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:4121011077.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obvineného S. S. H. T., pre obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa

§ 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c) Trestného zákona, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 13. februára 2025 dovolanie obvineného podané prostredníctvom obhajcu JUDr. Michala Mandzáka proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 26. júna 2023, sp. zn. 2To/32/2023, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného S. S. H. T. sa odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Nitra (ďalej „okresný súd“) rozsudkom z 18. januára 2023, sp. zn. 3Tk/2/2021, uznal obvineného S. S. H. T. za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c) Trestného zákona (ďalej len „Tr. zák.“) s poukazom na § 138 písm. b), písm. f), písm. i) Tr. zák. na tam uvedenom skutkovom základe.

Za to súd obvinenému uložil podľa § 172 ods. 4 Tr. zák. s prihliadnutím na § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., a za použitia § 39 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák., nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 10 (desať) rokov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák., súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia.

Podľa § 58 ods. 3 Tr. zák. súd obvinenému uložil trest prepadnutia majetku, pričom rozhodol podľa § 59 ods. 2 Tr. zák., že vlastníkom prepadnutého majetku sa stal štát - Slovenská republika. Súd obvinenému uložil podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 78 ods. 1 Tr. zák. aj ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podali odvolanie obvinený a prokurátor, o ktorom Krajský

súd v Nitre (ďalej „krajský súd“) rozsudkom z 26. júna 2023, sp. zn. 2To/32/2023 rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) rozsudok súdu I. stupňa zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. uznal obvineného S. S. H. T. za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c) s poukazom na § 138 písm. b), písm. f) písm. i) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

„spoločne s už právoplatne odsúdeným A. D. N., ako aj s ďalšími minimálne štyrmi osobami, voči ktorým je vedené samostatné trestné konanie, ako členovia medzinárodnej organizovanej skupiny pôsobiacej najmä na území F. X., Y. Š. J. (J.), Y. N., Š. a G., sa minimálne od mesiaca júl 2019 spojili za účelom získania finančného profitu z nelegálnej distribúcie a predaja metamfetamínu, odkedy spoločným, vzájomne koordinovaným a sofistikovaným konaním, v rámci ktorého jednotliví členovia tejto skupiny neustále navzájom komunikovali a to jednak pri osobných stretnutiach uskutočnených okrem iného v meste J. v Š., v mestách M., N., F.-Y., Y. a K. v F., ako aj v mestách J. O. a R. T. v J. a jednak prostredníctvom šifrovanej komunikácie cez zariadenia P., v rámci ktorej odsúdený A. D. N. používal nick „U.“ a ďalší členovia tejto organizovanej skupiny vystupovali pod nickmi „O.“, „O.“, „Y.“, „J.“, „J.“, „Y.“ a „Y.“ a zároveň mali v rámci tejto skupiny rozdelené svoje úlohy tým spôsobom, že po vzájomnej dohode v letných mesiacoch roku 2019 medzi A. D. N. a ďalšími tromi členmi tejto organizovanej skupiny vycestoval S. S. H. T. spolu s A. D. N. dňa 19.10.2019 a následne aj dňa 29.11.2019 do J., kde sa najskôr v meste J. O. a následne v meste R. T. na základe pokynov od ďalších členov tejto skupiny opakovane stretli s členom mexického drogového kartelu, ktorý stál na čele tejto organizovanej skupiny a koordinoval jej činnosť najmä na území J. s tým, že na týchto osobných stretnutiach si dohodli spôsob, formu a termín zabezpečenia prevozu metamfetamínu cez územie Y. N., R. N., Y. až do cieľovej destinácie v G., za účelom čoho mali S. S. H. T. spolu s A. D. N. zabezpečiť okrem iného aj založenie obchodných spoločností v tranzitných krajinách určených na zrealizovanie tohto nelegálneho dovozu a prevozu metamfetamínu a tiež zabezpečiť vhodné skladové priestory určené na uskladnenie metamfetamínu v Austrálii a z uvedených dôvodov S. S. H. T. spolu s A. D. N. pricestovali dňa 19.08.2019, dňa 17.12.2019 a tiež dňa 21.01.2020 na územie Y., kde pod zámienkou legálneho vykonávania podnikateľskej činnosti spoločne zabezpečili vytvorenie obchodnej spoločnosti F. Y. Y., s.r.o. U. s nastrčeným konateľom M. O., v mene ktorého vystupoval najmä odsúdený A. D. N. a súčasne S. S. H. T. spolu s A. D. N. zabezpečili na území Singapuru vytvorenie spoločnosti G. Y. S., ktorá mala byť taktiež použitá v rámci páchania tejto trestnej činnosti s tým, že následne v zmysle predchádzajúceho vopred dohodnutého scenára objednal dňa 03.03.2020 A. D. N. v mene spoločnosti F. Y. Y., s.r.o. U., resp. jej konateľa M. O. zo spoločnosti O. Y. Y. D. N. D. O., so sídlom v meste O. v J. 2 kusy oceľových nádrží a ich následnú lodnú prepravu z mesta O. do mesta N. (O.), pričom mexický člen tejto skupiny zabezpečil výrobu metamfetamínu, určeného na priamu distribúciu pre ďalších členov tejto skupiny z F. X. a ktorý s úmyslom preštieť rôzne colné, kontrolné a bezpečnostné orgány dotknutých štátov, vrátane Y. N., bol ukrytý do týchto dvoch kusov oceľových nádrží (pontónov), ktoré boli následne naložené na lodnú prepravu v meste O. a po ich vyložení dňa 14.05.2020 v prístave v meste N. v O. a zabezpečení ich transportu A. D. N. v mene spoločnosti F. Y. Y., s.r.o. U., boli tieto dve oceľové nádrže z mesta N. prevezené dňa 15.05.2020 na územie Y. N. do mesta Q., kde v rámci ich colného prejednania vykonaného ku colnému vyhláseniu č. XXXXXXXXXXXXXXXX bolo dňa 22.05.2020 vo večerných hodinách na ulici D. F. X v meste Q., v areáli prepravnej spoločnosti P. X.&O., s.r.o. U. príslušníkmi Colného úradu Q. po otvorení týchto dvoch oceľových nádrží v ich vnútorných priestoroch nájdených a zaistených 497 kusov balíkov obsahujúcich celkovo 1.498,908 kg bieleho kryštalického materiálu s priemernou koncentráciou metamfetamínu 78,0 % hmotnostných, z ktorých by bolo možné pripraviť najmenej 29 228 706 bežných jednorazových dávok drogy, v hodnote najmenej 59 956 320,- eur, pričom metamfetamín je v zmysle zákona č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších právnych predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok a S. S. H. T. nemal povolenie na zaobchádzanie s omamnými a psychotropnými látkami v zmysle § 4 odsek 1 citovaného zákona“.

Za to súd obvinenému uložil podľa § 172 ods. 4 Tr. zák. s prihliadnutím na § 36 písm. j) Tr. zák., § 38

ods. 2, ods. 3 Tr. zák., a za použitia § 39 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák., nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 10 (desať) rokov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák., súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia.

Súd obvinenému uložil podľa § 58 ods. 3 Tr. zák. trest prepadnutia majetku, pričom zároveň rozhodol podľa § 59 ods. 2 Tr. zák., že vlastníkom prepadnutého majetku sa stal štát - Slovenská republika. Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 78 ods. 1 Tr. zák. súd obvinenému uložil aj ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal obvinený dovolanie vo svoj prospech prostredníctvom obhajcu JUDr. Michala Mandzáka písomným podaním z 8. januára 2024, v ktorom navrhol, aby dovolací súd v zmysle § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil rozsudok krajského súdu z 26. júna 2023 a v zmysle § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Dovolateľ uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. e), písm. g) a písm. i), pričom namietal tieto základné skutočnosti:

- z pohľadu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por. poukázal na nezákonné zloženie senátu prvého stupňa, ktorý bol zložený z predsedu senátu JUDr. Jána Kanása a dvoch prísediach. Obvinený v podanom dovolaní namietal porušenie práva na zákonného sudcu z dôvodu, že dvaja prísediaci boli, po pridelení veci do senátu 3Tk Okresného súdu v Nitre, vybraní predsedom senátu zo zoznamu prísediach senátu 3T bez vopred stanoveného algoritmu. Dovolateľ v tejto súvislosti poukázal na nálezy Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 287/2020 z 28. januára 2021 a sp. zn. I. ÚS 475/2022 z 21. decembra 2022, z ktorých mala vyplývať mimo iné i potreba popisu algoritmu výberu sudcov pri skladaní senátu, pričom podľa názoru dovolateľa nie je ústavnoprávne akceptovateľné, keď je obsadenie senátu ponechané na rozhodnutí súdneho funkcionára. V zmysle Rozvrhu práce Okresného súdu Nitra na rok 2021 so zapracovaným dodatkom č. 8 platí, že predsedom senátu 3Tk je JUDr. Ján Kanás. Prísediacimi boli prísediaci podľa zoznamu v senáte 3T a zoznam prísediach podľa jednotlivých senátov tvoril prílohu č. 4 predmetného rozvrhu práce, pričom v senáte 3T bolo uvedených 9 prísediach, avšak z rozvrhu práce nevyplyval jasný a transparentný spôsob, ako boli prísediaci vybraní zo zoznamu, ktorý tvoril prílohu č. 4 rozvrhu práce súdu, na prejednanie a rozhodnutie tejto konkrétnej veci,

- z pohľadu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) obvinený mal za to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je možné hodnotiť ako arbitrárne a v mnohých smeroch i zjavne neodôvodnené. Osobitne dovolateľ namietal, že odvolací súd sa ústavnoprávnym spôsobom nevysporiadal so (i) zákonnosťou kreácie senátu a spôsobe výberu prísediach predsedom senátu JUDr. Jánom KANÁSOM, (ii) porušením prezumpcie nevinu v súvislosti s oboznámením rozsudku A. D. N., (iii) porušením prezumpcie nevinu v súvislosti s ponechaním okov na nohách dovolateľa predsedom senátu, (iv) vylúčením verejnosti počas výpovede svedka A. D. N. a obvineného, (v) nezákonnosťou dôkazov, a to komunikáciou P., výsluchom svedka M. O., nezákonnosťou znaleckých skúmaní, (vi) nevypočutím navrhovaných svedkov, a (vii) nenaplnením kvalifikačných znakov "po dlhší čas", "organizovanou skupinou", a "ľstíou". V súvislosti s predmetným dovolacím dôvodom dovolateľ taktiež namietal nezákonné vylúčenie verejnosti z časti hlavného pojednávania, na ktorom bol vypočutý kľúčový svedok A. D. N. ako i obvinený. Súd rozhodol v rozpore s ustanovením § 249 ods. 4 Tr. por., ktoré ustanovuje, že prijať rozhodnutie o vylúčení verejnosti je možné až po vypočutí procesných strán a uznesenie o vylúčení verejnosti sa musí verejne vyhlásiť. Ustanovenie § 249 ods. 4 Tr. por. bolo príkro porušené, pričom toto ustanovenie je vyjadrením ústavnej zásady verejnosti zásad spravodlivého súdneho konania, ktoré je garantované čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Súd takýmto postupom odňal obvinenému právo na dôverníka v zmysle ustanovenia § 250 ods. 2 Tr. por. Z uvedeného dôvodu preto došlo k porušeniu práva na obhajobu. Dovolateľ v ďalšom namietal, že odsudzujúci rozsudok bol založený len na základe výpovede spolupracujúceho svedka A. D. N., pričom súd nevypočul svedkov, ktorých vypočutie navrhoval, a to H. U. E., H. D. D., Y. W., Q. H. U., J. F., A. U., Ine B. a F. X., a rovnako súd odmietol

znalecké skúmanie dôveryhodnosti svedka A. D. N.. V prípade svedkov H. U. E., H. D. D., Y. W. išlo o kľúčových svedkov, ktorí sa mohli vyjadriť k účasti obvineného na skutku, a ktorí sa mali podľa skutkovej vety dovolaním napadnutého rozsudku podieľať na páchaní tohto skutku. V ďalšom obvinený postupne opätovne odôvodňoval potrebu vykonania ním navrhovaných dôkazov, vrátane vypočutia prokurátora Krajskej prokuratúry v Nitre JUDr. Martina Spiššáka, ktorý odlišne postupoval v trestnej veci obvineného S. T. a inak v trestnej veci A. N.. Ako neoprávnenú výhodu udelenú A. N. zo strany prokurátora vyhodnotil tú skutočnosť, že prokurátor nepodal odvolanie voči rozsudku Okresného súdu Nitra, sp. zn. 1Tk/1/2021 týkajúceho sa bývalého spoluobvineného A. N. do výroku o treste, v rámci ktorého tomuto obvinenému nebol uložený trest prepadnutia majetku. Svedok Y. W. mal byť, podľa informácií prokurátora, na základe medzinárodného vyšetrovacieho príkazu zadržaný v Y. G. P. ešte v priebehu konaní pred súdom prvého stupňa a teda bol dostupný i pre slovenské justičné orgány, a preto neexistovali žiadne prekážky, ktoré by bránili jeho vypočutiu, avšak súdy nevykonali ani jeden pokus o zabezpečenie tohto svedka a jeho vypočutia prostredníctvom medzinárodnej právnej pomoci, a to platí aj o ostatných svedkoch Q. H. U., J. F., A. U., Ine B. a F. X.,

- z pohľadu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) obvinený namietal, že predseda senátu súdu prvého stupňa JUDr. Jána Kanás nebol nestranný a mal byť z konania vylúčený. V týchto intenciách obvinený uviedol, že predseda senátu na hlavnom pojednávaní 30. septembra 2022 iniciatívne bez návrhu prokurátora prečítal podľa § 269 Tr. por. listinný dôkaz - rozsudok Okresného súdu Nitra, sp. zn. 1 Tk 1/2021 týkajúci sa bývalého spoluobžalovaného A. D. N., pričom obvinený bol v skutkovej vete tohto rozsudku označený ako osoba účastná na skutku, ktorý mal byť spáchaný organizovanou skupinou, čím porušil prezumpciu nevinu obvineného, lebo iniciatívne oboznámil tento rozsudok na hlavnom pojednávaní v nastolenej trestnej veci a to za prítomnosti verejnosti a zástupcov médií. Vzhľadom na uvedené obvinený mal za to, že došlo k porušeniu čl. 6 ods. 2 Dohovoru, ktoré garantuje právo na rešpektovanie prezumpcie nevinu. Obvinený bol označený plným menom a priezviskom, pričom vo výroku rozsudku nebolo uvedené, že jeho vina ešte nebola preukázaná. Porušením prezumpcie nevinu obvineného bola založená jeho zaujatosť. V ďalšom obvinený zvýraznil, že aj keď uplatnil námietku zaujatosti, tak súd nekonal s poukazom na ustanovenia § 32 ods. 6 Tr. por. Takýto postup bol nesprávny a súd mal o námietke zaujatosti konať. Za samostatný dôvod zaujatosti predsedu senátu dovolateľ považoval aj postup, ktorým predseda senátu rozhodol o ponechaní pút na dolných končatinách obžalovaného počas hlavných pojednávaní, čím malo taktiež dôjsť k porušeniu prezumpcie nevinu,

- z pohľadu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. dovolateľ poukázal na nezákonnosť získanej encrochatovej komunikácie, ktorá bola získaná cestou európskeho vyšetrovacieho príkazu, keďže v prejednávanej veci zabezpečil encrochatovú komunikáciu prokurátor, ktorý nemá povahu justičného orgánu oprávneného zabezpečiť údaje spadajúce do pôsobnosti Smernice č. 2002/58/EU. Nezákonnosť tohto dôkazu bola podľa obvineného daná i z dôvodu, že tento dôkaz bol zabezpečený na základe európskeho vyšetrovacieho príkazu, voči ktorému nie je prípustný opravný prostriedok, pričom v tejto súvislosti poukázal na záver Rozsudku SDEÚ, sp. zn. C-852/19 z 11. novembra 2021 - Gavazanov II. Dovolateľ ďalej poukázal aj na nezákonnosť znaleckého posudku vypracovaného Kriminalisticko expertíznym ústavom Policajného zboru z dôvodu, že uvedený znalecký ústav bol síce zapísaný v zozname znalcov ako znalecká organizácia, avšak ako vyplynulo z výpovedí zástupcov tohto ústavu, tak nemal v tom čase žiadnych znalcov a zodpovednú osobu za výkon znaleckej činnosti, čo bolo v rozpore s vtedy platným ustanovením § 6 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 382/2000 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch. Taktiež za nezákonný dôkaz považoval i výsluch znalca Ing. Vladimíra Adamíka z Forenznej informatiky, s. r. o., keďže ani súd a ani znalec na hlavnom pojednávaní kedy bol vypočutý nemal zabezpečenú digitálnu prílohu znaleckého posudku, ktorý vypracoval, z uvedeného dôvodu nemohol obhajca viesť výsluch. I keď túto digitálnu časť prokurátor po hlavnom pojednávaní doplnil, tak nedošlo k pokračovaniu výsluchu znalca, čoho sa obhajca dožadoval. Keďže bol znalec vypočutý k nekompletnému znaleckému posudku, jednalo sa o nezákonný dôkaz,

- z pohľadu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinený namietal správnosť

ustálených kvalifikačných znakov podľa § 138 písm. b), písm. f) a písm. i) Tr. zák. Podľa argumentácie dovolateľa z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by obvinený S. S. H. T. spáchal predmetný skutok po dlhší čas, ľstou a ani ako člen organizovanej skupiny, pričom ani skutková veta dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu neobsahuje žiadne také skutkové okolnosti, na základe ktorých by bolo možné ustáliť, že skutok bol spáchaný organizovanou skupinou a tiež po dlhší čas a rovnako z tohto skutku nie je zrejmé, v čom malo spočívať naplnenie kvalifikačného znaku v podobe jeho spáchania ľstou.

Berúc do úvahy uvedené obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky po zistení dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. e), písm. g) a písm. i) Tr. por. rozhodol tak, že rozsudkom Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 2To/32/2023 z 26. júna 2023 a v konaní, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v ustanoveniach čl. 6 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b), písm. f), písm. i) Tr. zák. v neprospech obvineného S. S. T. a podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil rozsudok Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 2To/32/2023 z 26. júna 2023, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, a aby prikázal Krajskému súdu v Nitre, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného S. S. H. T. sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Nitra (ďalej tiež „prokurátor“) podaním z 28. februára 2024 konštatujúc, že argumentácia obhajoby ohľadom existencie piatich dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. e), písm. g) a písm. i) Tr. por. je zjavne účelová, nedôvodná a taktiež je v rozpore aj s objektívnym právnym posúdením protiprávneho konania obvineného S. S. H. T.. Vo vzťahu k dovolacej námietke obvineného, ktorú tento podradil dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por. uviedol, že metodika výberu prísediacich na okresnom súde je systematicky upravená, pričom výber prísediacich v jednotlivých súdnych konaniach je v kompetencii predsedu senátu, ktorý je verejne prístupný a preto pokiaľ mala obhajoba námietky voči zloženiu senátu v trestnej veci obvineného mohla a mala všetky relevantné námietky vzniesť bezodkladne a bezprostredne po začatí hlavného pojednávania. K obvineným uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. mimo iné uviedol, že postup súdu, ktorým odmietol vykonať dôkaz v podobe výsluchu H. D. D., ktorý sa mal taktiež podieľať na tejto trestnej činnosti, považoval sa dôvodný, keďže na základe vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že tento svedok sa s obžalovaným S. T. vôbec nikdy nestretol a taktiež sa navzájom nepoznali, pričom výsluchy zvyšných stotožnených členov skupiny - Y. W. a H. O. E. U. vôbec neprichádzali do úvahy z objektívnych dôvodov, keďže sa tieto osoby nachádzali a naďalej nachádzajú na neznámych miestach. Tvrdenia dovolateľa o možnosti vykonania výsluchu osoby Y. W. sú preto nepravdivé. K dovolacej námietke obvineného, ktorú tento podradil pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Tr. por., prokurátor uviedol, že nie je možné považovať za porušenie práva na nestranného a zákonného sudcu postup predsedu senátu, spočívajúci v prečítaní listinného dôkazu - právoplatného rozsudku Okresného súdu Nitra, sp. zn. 1Tk/1/2021 z 22. apríla 2021, pričom týmto postupom nedošlo k žiadnemu porušeniu prezumpcie nevinu obvineného. Taktiež nie je porušením princípu prezumpcie nevinu, ak je obvinený predvádzaný za použitia pút. Jedná sa o preventívno - bezpečnostné opatrenia, pričom o použití konkrétnych obmedzujúcich prostriedkov počas eskorty osoby umiestnenej vo väzbe rozhoduje príslušný útvar ZVJS. Postup predsedu senátu v podobe akceptovania ponechania pút na dolných končatinách obvineného počas jednotlivých hlavných pojednávanií preto nemožno považovať za prejav jeho neobjektívnosti. K obvineným uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. uviedol, že v rámci európskeho vyšetrovacieho príkazu vydaného Krajskou prokuratúrou Nitra a adresovaného justičným orgánom A. N. nebolo žiadané o vyšetrovacie úkony, na ktorých vykonanie by v rámci vnútroštátneho konania bolo potrebné vydanie rozhodnutia patriaceho do výlučnej kompetencie súdu. Predmetom samotného európskeho vyšetrovacieho príkazu bolo sprístupnenie a poskytnutie legálne zaistenej encrochatovej komunikácie, ktorá už bola v dispozícii francúzskych justičných orgánov. Rovnako tak ani absencia možnosti podania opravného prostriedku proti vydaniu európskeho vyšetrovacieho príkazu nie je prekážkou brániacou v získaní dôkazu, ktorý je už v držbe justičného orgánu dožiadaného štátu a nie je ani prekážkou vykonania štandardného vyšetrovacieho úkonu, akým nepochybne bol aj výsluch svedka

M. O., ktorý bol predmetom ďalšieho európskeho vyšetrovacieho príkazu zaslaného Krajskou prokuratúrou do J.. Ani jeden z týchto úkonov nie je viazaný v zmysle vnútroštátnej právnej úpravy na príkaz súdu. Vo vzťahu k zákonnosti a použiteľnosti znaleckého posudku KEÚ PZ Bratislava uviedol, že táto inštitúcia je uvedená v zozname znaleckých inštitúcií znalcov, tlmočníkov a prekladateľov vedenom na Ministerstve spravodlivosti SR ako znalecký ústav, pôsobiaci v odbore číslo 490000 (kriminalistika) pod registračným číslom 900013. Z uvedených dôvodov preto KEÚ PZ Bratislava má právomoc podávať znalecké posudky a takéto posudky sú použiteľné v trestnom konaní. Vo vzťahu k dovolacím námietkam, ktoré obvinený subsumoval pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. uviedol, že s uvedenými námietkami obvineného sa podrobne a pregnantne vysporiadali ako súd prvého, tak aj súd druhého stupňa.

Vychádzajúc z uvedeného prokurátor mal za to, že v danej veci nebol preukázaný žiaden z dovolacích dôvodov uvedených v § 371 Tr. por., a z toho dôvodu navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 392 ods. 1 Tr. por. dovolanie obvineného S. S. H. T. podané prostredníctvom ním splnomocneného obhajcu JUDr. Michala Mandzáka zamietol.

Obvinený k podanému dovolaniu zaslal prostredníctvom svojho zvoleného obhajcu JUDr. Michala Mandzáka doplnenie dovolania zo dňa 12. februára 2025, pričom dôvody dovolania doplnil o poukaz na závery Generálneho advokáta Súdneho dvora EÚ Jean Richard De Le Tour vo veci C-544/23 zo dňa 4. februára 2025, v zmysle ktorého „zásada retroaktívneho uplatnenia miernejšieho ustanovenia Trestného zákona, zakotvená v poslednej vete čl. 49 ods. 1 Charty základných práv, sa má vykladať v tom zmysle, že: „...vnútroštátnemu súdu ukladá povinnosť zohľadniť v rámci kasačnej sťažnosti, ktorá mu bola podaná, miernejší Trestný zákon, ktorý nadobudol účinnosť po vyhlásení rozhodnutia správneho súdu nižšej inštancie, ktoré sa stalo právoplatným podľa vnútroštátneho práva, a ktoré je predmetom tejto sťažnosti, pokiaľ sa toto rozhodnutie nestalo nezvratným, keďže môže byť spochybnené, ak odsúdený v stanovenej lehote podá opravný prostriedok“. Podľa názoru dovolateľa je vyššie uvedený návrh Generálneho advokáta Súdneho dvora EÚ Jean Richard De Le Tour v plnom rozsahu aplikovateľný i na vec obvineného, nakoľko jeho závery sa vzťahujú i na dovolanie v trestnom konaní, ktoré je svojou povahou porovnateľné s kasačnou sťažnosťou v správnom súdnom konaní. Dovolateľ má za to, že zásada lex mitior je uplatniteľná v prejednávanej veci a dovolací súd má s ohľadom na zásadu prednosti a účinnosti práva Únie ju zohľadniť v dovolacom konaní, a je súčasne povinný neuplatniť doterajšiu judikatúru najmä k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por., a to s ohľadom na zásadu platnosti a účinnosti práva Únie.

Obvinený v závere svojho podania navrhol, aby súd v prípade, že pri rozhodovaní nezohľadní miernejšiu úpravu v zmysle čl. 49 Charty základných práv EÚ, tak navrhol obrátiť sa na Súdny dvor EÚ s predbežnou otázkou, či bráni čl. 49 Charty základných práv EÚ takému postupu vnútroštátneho súdu a vnútroštátnej praxe, ktorý v konaní o dovolaní v zmysle Trestného poriadku nezohľadní miernejšiu právnu úpravu Trestného zákona prijatú po právoplatnosti rozhodnutia vydaného v odvolacom konaní.

K doplneniu dovolania sa prokurátor nevyjadril.

Spisový materiál bol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) na rozhodnutie o podanom dovolaní 15. februára 2024 a vec napadla na rozhodnutie do senátu 5T, ktorý podľa daného rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhoduje v zložení JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Peter Štíft a JUDr. Marián Mačura.

Podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por. dovolanie možno podať, ak súd rozhodol v nezákonnom zložení.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. e) Tr. por. dovolanie možno podať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov

trestného konania.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por. v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, a nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať v intenciách Trestného poriadku len odvolací súd (§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Pokiaľ ide o dovoláciu námietku zakladajúcu naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por., dovolací súd uvádza, že nezákonne zloženým súdom sa rozumie súd, ktorý je obsadený v rozpore s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. Nezákonné zloženie súdu môže nastať v prípade, ak vo veci rozhodoval samosudca napriek tomu, že mal rozhodovať senát, prípadne ak senát rozhodoval v neúplnom zložení resp. ak rozhodoval prísediaci, ktorému uplynulo funkčné obdobie, na ktoré bol zvolený. Inými slovami možno uviesť, že nezákonne zloženým súdom sa rozumie súd, ktorý je obsadený v rozpore s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť.

Dovolateľ v dovolaní uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por., v rámci ktorého je potrebné uviesť, že dôvodom podania dovolania podľa tohto ustanovenia je nezákonné zloženie súdu, ktorý o veci rozhodol. Také nezákonné zloženie môže vyplývať z tej skutočnosti, či má o veci

rozhodovať samosudca, senát či sudca pre prípravné konanie alebo či senát bol správne zložený z pohľadu jeho vnútorného členenia alebo ak o veci rozhodoval sudca alebo prísediaci, ktorý už nebol sudcom alebo prísediacom (prípady nesprávneho zloženia súdu) alebo či došlo k nesprávnemu prideleniu veci danému konkrétnemu sudcovi či senátu porušením zákona alebo rozvrhu práce súdu (prípád nesprávneho určenia zákonného sudcu či senátu).

Obvinený vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por. namietal nezákonné zloženie senátu okresného súdu, ktorý vo veci rozhodoval v prvom stupni a to vzhľadom na spôsob kreovania senátu prísediacími sudcami.

K obvineným uplatnenej námietke vo vzťahu k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por. o nezákonnosti zloženia senátu okresného súdu, najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že uvedené obvinený namietal už v podanom odvolaní a krajský súd sa s touto dovolacou argumentáciou vysporiadal. Preto najvyšší súd poukazuje na vecne a argumentačne správne odôvodnenie rozsudku krajského súdu, ktorý k tejto otázke uviedol, že „K tejto námietke odvolací súd považoval za potrebné uviesť, že trestná vec obžalovaného bola senátu 3Tk Okresného súdu Nitra pridelená náhodným výberom. Následne výber členov senátu bol v kompetencii predsedu senátu. Metodika akou dochádza k výberu prísediacich na súde I. stupňa, je systematicky upravená s tým, že príslušný predseda senátu vyberá konkrétnych prísediacich zo zoznamu prísediacich vedeného pri tom ktorom senáte na okresnom súde, pričom tento zoznam prísediacich tvorí prílohu Rozvrhu práce Okresného súdu Nitra. Predseda senátu po nápade vecí a jej pridelení elektronickou podateľňou do senátu 3Tk vybral oboch členov senátu zo zoznamu prísediacich vedenom na trestnom úseku pre senát 3T, pričom tento zoznam prísediacich je verejne prístupný. “

Na zdôraznenie správnosti záverov krajského súdu najvyšší súd dopĺňa, že ústavný imperatív vyjadrený v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi slúži k ochrane predovšetkým pred svojvoľným či účelovým obsadením konajúceho súdu ad hoc a nemožno ho zamieňať za procesný prostriedok, ktorým by malo byť ex post zvrátené už vydané rozhodnutie. Hoci právo na zákonného sudcu sa priznáva bez rozdielu medzi sudcom a prísediacom sudcom z radov občanov, uvedené ešte neznamená, že sudcovia a prísediaci sudcovia z radov občanov majú rovnaké právne postavenie, či že sa na nich vzťahuje rovnaký režim kreovania. (k tomu primerane rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. septembra 2017, sp. zn. 4Tdo/82/2015).

Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že predmetná trestná vec, ktorá napadla okresnému súdu 23. septembra 2021, bola náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (prostredníctvom generátora) pridelená na prejednanie a rozhodnutie predsedovi senátu 3Tk JUDr. Jánovi Kanásovi, ktorý dotvoril senát ďalšími dvomi prísediacími sudcami zo Zoznamu prísediacich na trestnom úseku vyhradených pre senát 3T, ktorý v tom čase tvoril prílohu č. 4 Rozvrhu práce Okresného súdu Nitra na rok 2021.

Najvyšší súd vzhľadom na dátum nápadu veci do senátu 28T preskúmal v tom čase platný a účinný Rozvrh práce Okresného súdu Nitra na rok 2021 v znení dodatku č. 6, ktorý v časti III. 2. označenej ako „Pravidlá určovania zákonného sudcu“ v článku 2.1. „Všeobecné zásady“ v bode 1. určoval, že zákonný sudca je v zmysle § 3 ods. 3 Zákona o súdoch sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Z článku 2. 2. „Osobitné zásady“ pod písm. D „Osobitné zásady týkajúce sa vecí na trestno-právnom úseku a vecí v prípravnom konaní“ v bode 1 určoval, že do registra T, Tk, Nt, Pp, Td, a Tdcud sú veci pridelené do jednotlivých oddelení náhodným výberom elektronickou podateľňou v pomere určenom rozvrhom práce.

Z predmetného Rozvrhu práce Okresného súdu Nitra na rok 2021 tiež vyplýva, že tento v časti III. 3., označenej ako „Určenie senátov, samosudcov a súdnych úradníkov poverených vybavovaním jednotlivých druhov súdnej agendy“ v čl. 3.4. „Trestno - právny úsek“, odkazuje pre konkrétne zloženie

jednotlivých súdnych senátov trestnoprávneho oddelenia, pokiaľ ide o ich členov, t.j. prísediacich sudcov, na zoznamy prísediacich tak, že každému predsedovi senátu trestnoprávneho oddelenia sú priradení konkrétni prísediaci zo zoznamu prísediacich, v prípade príslušného senátu 3Tk je to Zoznam prísediacich pre senát 3T v prílohe č. 4 predmetného rozvrhu práce.

Najvyšší súd na základe uvedeného dospel k záveru, že v zmysle v tom čase účinného Rozvrhu práce Okresného súdu Nitra na rok 2021 bol predseda senátu 3Tk JUDr. Ján Kanás (po pridelení vecí náhodným výberom za pomoci technických a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky) oprávnený a zároveň povinný dotvoriť senát na prejednanie a rozhodnutie trestnej veci obvineného z tých prísediacich, ktorí boli Rozvrhom práce Okresného súdu Nitra na rok 2021 určení na konanie a rozhodovanie trestných vecí pridelených do senátu 3T. Tými boli v danom prípade prísediaci zaradení v zmysle Rozvrhu práce Okresného súdu Nitra na rok 2021 v znení jeho dodatku č. 6 do Zoznamu prísediacich na trestnom úseku vyhradených pre senát 3T. Je preto nepochybné, že pokiaľ predmetný Rozvrh práce popísaným spôsobom upravoval kreovanie senátu po pridelení vecí konkrétnemu sudcovi (predsedovi senátu) trestnoprávneho oddelenia, iba postup v rozpore s ním, by znamenal porušenie práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi. K takémuto stavu však v posudzovanej veci nedošlo.

Senát okresného súdu bol kreovaný bez akejkoľvek možnosti svojvôle zo strany riadiaceho predsedu senátu 3Tk zo Zoznamu prísediacich na trestnom úseku vyhradených pre senát 3T, ktorý bol súčasťou Rozvrhu práce Okresného súdu Nitra na rok 2021 a ktorý bol v súlade so zákonom a Rozvrhom práce Okresného súdu Nitra na rok 2021 účinným v čase, keď k prideleniu vecí na konanie a rozhodovanie došlo, preto najvyšší súd argumentáciu dovolateľa vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu vyhodnotil ako nedôvodnú.

Vo vzťahu k nálezom ústavného súdu z 28. januára 2021, sp. zn. III. ÚS 287/2020, resp. z 21. decembra 2022, sp. zn. I. ÚS 475/2022, na ktoré obvinený poukazuje v súvislosti so svojou argumentáciou o nezákonnosti zloženia senátu okresného súdu, najvyšší súd uvádza, že v prípade prvého nálezu tento popisoval nedostatok transparentnosti pri prideľovaní sudcov a zložení senátu na Najvyššom súde Slovenskej republiky z radov profesionálnych sudcov a v prípade druhého nálezu išlo o netransparentné prideľovanie „samosudcovských vecí“ predsedom senátu jednotlivým členom senátu na krajskom súde, a teda v oboch prípadoch sa tieto nálezy netýkali spôsobu výberu prísediacich.

Najvyšší súd záverom uvádza, že kreovanie senátu pred okresným súdom nemožno stotožňovať s kreovaním senátu krajského súdu, resp. s kreovaním senátu na Najvyššom súde Slovenskej republiky. Senát okresného súdu pozostáva z predsedu senátu a prísediacich sudcov, ktorí sú kreovaní rozdielnym spôsobom do funkcie, pričom títo sudcovia nie sú profesionálnymi sudcami. Aj keď sú si prísediaci a sudcovia pri rozhodovaní rovní, neznamená to, že spôsob ich obsadzovania do senátov musí mať rovnaké parametre ako sa vyžadujú pri určovaní zloženia senátov sudcami na krajských súdoch a na najvyššom súde. Uvedené vyplýva predovšetkým z praktických dôvodov, keďže prísediaci bývajú často ešte zamestnaní, prípadne sú dôchodcami.

Berúc do úvahy uvedené možno uzavrieť, že spôsob kreovania senátu z radov prísediacich ako bol upravený Rozvrhom práce Okresného súdu Nitra pre rok 2021 v plnej miere zodpovedal potrebám transparentnosti a predvídateľnosti pri skladaní senátu, z uvedeného dôvodu uvedenú dovoláciu námietku vyhodnotil najvyšší súd ako nedôvodnú.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učiný podľa § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a

nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. považuje najvyšší súd za nevyhnutné zdôrazniť, čo v rámci svojej rozhodovacej činnosti notoricky opakuje, a síce pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu je nevyhnutné, ako aj napokon zo samotnej dikcie Trestného poriadku vyplýva, aby zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné. Inými slovami povedané, nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu, resp. porušenie práva obvineného na obhajobu s akoukoľvek intenzitou, zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Pri samotnom posudzovaní, či v konkrétnom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétného prípadu a tieto individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach, vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Zásadné porušenie práva na obhajobu, podmienujúce naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., však nemožno odvíjať od iného hodnotenia dôkazov obvineným v porovnaní s tým, ako to vo veci vykonali príslušné súdy, ktorých skutkové zistenia a závery sú pre dovolací súd záväzné (nepreskúmateľné). Porušenie práva na obhajobu nemôže byť odôvodnené tým, že súdy, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., vyhodnotili dôkazy odlišným spôsobom, ako je predstava obvineného.

V tejto súvislosti treba ešte doplniť, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Konajúci súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obvineným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov trestnej veci uvádzaných obvineným. Rozhodnutia okresného a krajského súdu, ktoré z hľadiska obsahu ich odôvodnenia tvoria jednotu, uvedené kritéria spĺňajú.

Do obsahu uvedených práv však nepatrí právo obvineného, aby sa konajúci súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08).

Vo vzťahu k uvedenému dovolaciemu dôvodu dovolateľ primárne namietal, že rozhodnutie krajského súdu je arbitrárne, a že sa krajský súd v dostatočnom rozsahu nevysporiadal s jeho odvolacími námietkami: (i) zákonnosťou kreácie senátu a spôsobe výberu prísediacich predsedom senátu JUDr. Jánom KANÁDOM, (ii) porušením prezumpcie nevinu v súvislosti s oboznámením rozsudku A. D. N., (iii) porušením prezumpcie nevinu v súvislosti s ponechaním okov na nohách dovolateľa predsedom senátu, (iv) vylúčením verejnosti počas výpovede svedka A. D. N. a obvineného, (v) nezákonnosťou dôkazov, a to komunikáciou encrochat, výsluchom svedka M. O., nezákonnosťou znaleckých skúmaní, (vi) nevypočutím navrhovaných svedkov, a (vii) nenaplnením kvalifikačných znakov “po dlhší čas”, “organizovanou skupinou”, a “Isťou”.

K uvedenej dovolacej argumentácii obvineného najvyšší súd uvádza, že uvedená dovolacia námietka o arbitrárnosti rozsudku krajského súdu je nepodložená. Krajský súd sa v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku dostatočne argumentačne vysporiadal aj so všetkými podstatnými odvolacími námietkami

obvineného, vrátane tých, ktoré obvinený osobitne uviedol pod bodmi i) až vii) v podanom dovolaní, pričom sa s každou pre rozhodnutie relevantnou otázkou vysporiadal. Krajský súd v odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku sa nielen, že dôsledne vysporiadal s každou odvolacou námietkou obvineného, ale navyše mu jasne a zrozumiteľne vysvetlil na základe akých dôkazov dospel k jeho skutkovým záverom, ale aj akými právnymi úvahami sa správal pri vysporiadaní sa s jeho odvolacími námietkami, ako aj pri právnom posúdení skutku, vrátane ukladania trestu. Najvyšší súd v tejto časti odkazuje dovolateľa, zastúpeného obhajcom z radov advokátov, na podrobné a argumentačne správne odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu predovšetkým na str. 25 až 34. Keďže sa najvyšší súd s právnymi závermi krajského súdu v napadnutom uznesení stotožnil a neidentifikoval v nich žiadne pochybenie odôvodňujúce mimoriadny zásah v dovolacom konaní, nepovažuje najvyšší súd za efektívne opätovne uvádzať celú právnú argumentáciu krajského súdu, preto v tejto časti odôvodnenia svojho rozhodnutia na právne a argumentačne správne závery napadnutého rozsudku krajského súdu odkazuje, a to napriek vyjadreniam dovolateľa, ktorý uvedenú argumentáciu považuje za „arbitrárnú“.

Obvinený v ďalšom namietal, že súd nezákonne vylúčil verejnosť z časti hlavného pojednávania, na ktorom bol vypočutý kľúčový svedok A. D. N. ako i obvinený, a to tým, že rozhodol v rozpore s ustanovením § 249 ods. 4 Tr. por., ktoré ustanovuje, že prijať rozhodnutie o vylúčení verejnosti je možné až po vypočutí procesných strán a uznesenie o vylúčení verejnosti sa musí verejne vyhlásiť, a že súd týmto svojím postupom odňal obvinenému právo na dôverníka v zmysle ustanovenia § 250 ods. 2 Tr. por.

Vo vzťahu k uvedenej dovolacej námietke obvineného najvyšší súd uvádza, že z odôvodnenia rozsudku krajského súdu na č. l. 30 - 31 plynie, že tento sa s uvedenou námietkou obvineného ako námietkou odvolacou zaoberal, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol „Obhajobou namietané porušenie práva na verejné pojednávanie z dôvodu vylúčenia verejnosti v tej časti hlavného pojednávania, kde boli vypočúvaní obžalovaní a tiež kľúčový svedok A. D. N., nebolo dôvodom na konštatovanie nesprávneho procesného postupu, keďže z dôkazov, ktoré sa nachádzajú v spisovom materiáli, jednoznačne vyplývalo, že ostatní spolupáchatelia, ktorí doposiaľ neboli zadržaní, sa najmä svedkovi A. D. N. opakovane vyhrážali a na základe informácií, získaných od justičných orgánov Holandska, bolo preukázané, že na území F. je vedené aj trestné stíhanie vo veci prípravy vraždy A. D. N., pričom naďalej existuje reálna obava a j dostatočne odôvodnená obava z jeho fyzickej likvidácie. Vzhľadom na túto skutočnosť bola aj podľa názoru odvolacieho súdu daná reálna dôvodnosť vylúčenia verejnosti v časti hlavného pojednávania, kde bol uskutočňovaný výsluch tak obžalovaného, ako aj svedka A. D. N.“

S uvedeným záverom krajského súdu sa v plnom rozsahu stotožnil aj dovolací súd, pričom navyše uvádza a spresňuje. Z trestného spisu plynie, že súd prvého stupňa rozhodol o vylúčení verejnosti na dvoch hlavných pojednávaniach. V prvom prípade tak postupoval na hlavnom pojednávaní konanom 30. novembra 2021 na č. l. 5046 - 5062, na ktorom bol vypočutý obvinený, a v druhom prípade tak postupoval na hlavnom pojednávaní konanom 9. decembra 2021 na č. l. 5179 - 5198, na ktorom vypočul svedka A. D. N..

V súvislosti s touto dovolacou argumentáciou obvineného je potrebné tomuto prisvedčiť, že z predmetných zápisníc o hlavnom pojednávaní vyplýva, že okresný súd vylúčil verejnosť skutočne bez toho, aby k tomuto svojmu rozhodnutiu vypočul strany konania. Na druhej strane zo zápisníc o hlavnom pojednávaní vyplýva, že uznesenie o vylúčení verejnosti bolo v oboch prípadoch riadne vyhlásené. Keďže však proti uzneseniu o vylúčení verejnosti zákon nepripúšťa opravný prostriedok, uvedené pochybenie súdu v žiadnom prípade nemožno hodnotiť ako zásadné. Z predmetných zápisníc o hlavnom pojednávaní taktiež nevyplýva, že by sa obvinený v konaní pred súdom prvého stupňa domáhal prítomnosti dôverníka v zmysle § 250 ods. 2 Tr. por., preto tvrdenie obvineného, že okresný súd svojím postupom znemožnil účasť jeho dôverníka na hlavnom pojednávaní nie je dôvodné.

Obvinený taktiež namietal, že odsudzujúci rozsudok bol založený len na základe výpovede spolupracujúceho svedka A. D. N.. Uvedené tvrdenie taktiež nezodpovedá zisteniam plynúcim z

odôvodnenia rozsudku krajského súdu. Dovolací súd v tejto súvislosti, bez potreby osobitnej repetície, poukazuje na odôvodnenie rozsudku krajského súdu vo vzťahu k ním vykonanému ustáleniu skutkových záverov na str. 26 až 28, pričom dovolací súd len zhrňuje, že vinu obvineného odvolací súd ustálil nielen z výpovede svedka A. D. N., ale aj z výpovede svedkyne J. Y. S., svedkyne X. O. a ďalších v rozsudku uvádzaných svedkov, vrátane obsahu šifrovanej encrochatovej komunikácie medzi členmi organizovanej skupiny a výsledkov znaleckého skúmania.

Obvinený taktiež namietal, že súd nevypočul svedkov, ktorých vypočutie navrhoval, a to H. U. E., H. D. D., Y. W., Q. H. U., J. F., A. U., Ine B. a F. X., a rovnako, že súd odmietol znalecké skúmanie dôveryhodnosti svedka A. D. N..

K obvineným namietanému neodôvodnenému nevykonaniu ním navrhovaných dôkazov, najvyšší súd poukazuje na svoju konštantnú rozhodovaciu činnosť, v rámci ktorej zdôrazňuje, že pokiaľ ide o obvineným namietané nevykonanie navrhnutých dôkazov, takúto námietku nemožno úspešne podať v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú. K nevykonaniu navrhnutých dôkazov najvyšší súd dopĺňa, že súd nie je povinný vykonať dôkazy navrhnuté stranami konania, či vyhovieť návrhom strán na doplnenie dokazovania, lebo v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku a § 2 ods. 11 Trestného poriadku má v rámci rozsahu vlastnej úvahy možnosť zvoliť vhodné dôkazné prostriedky na spravodlivé rozhodnutie.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

V nadväznosti na to je potrebné poukázať na skutočnosť, že obvinený počas konania predložil viacero návrhov na dokazovanie, resp. doplnenie dokazovania, pričom niektorým bolo vyhovené. Zvyšné nevykonané návrhy súd prvého stupňa uznesením podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol. Následne podľa § 274 ods. 1 Trestného poriadku vyhlásil dokazovanie za skončené. (...)

Odmietnutím vykonania navrhnutých dôkazov nedošlo k porušeniu práv obvineného, keďže (ako už bolo uvedené vyššie) medzi práva obvineného nepatrí vyhovieť všetkým návrhom na vykonanie dokazovania. Je na súde zvážiť, či navrhnutý dôkaz považuje za relevantný na zistenie skutkového stavu bez dôvodných pochybností. Ak dospeje k negatívnemu výsledku, je povinný rozhodnúť o odmietnutí dôkazu. Dovolací súd z predloženého spisu pritom zistil, že súd prvého stupňa sa zaoberal všetkými navrhnutými dôkazmi, pričom v prípade ich nevykonania boli návrhy zákonným spôsobom odmietnuté s náležitým odôvodnením. Dôvodnosť odmietnutia však dovolací súd nebol oprávnený skúmať. Naopak odvolací súd nemal povinnosť vyrovnáť sa s návrhmi, nakoľko zo strany obvineného neboli prezentované. (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. septembra 2020, sp. zn. 2 TdoV 3/2019)

Nevykonanie dôkazu, resp. jeho odmietnutie, nemožno považovať za nezákonnosť rozhodnutia a konania mu predchádzajúceho. Je plne na úvahe v predmetnej trestnej veci konajúceho a rozhodujúceho súdu, aby sám rozhodol v okolnostiach prípadu, ktoré dôkazy na zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, vykoná, bez ohľadu na to, ktorá zo strán konania ich navrhla. Preto na margo námietky obvineného o porušení jeho práva na obhajobu v dôsledku nevykonania ním navrhovaných dôkazov, najvyšší súd uzatvára, že okresný súd na hlavnom pojednávaní dôkazné návrhy obvineného uznesením zamietol a keďže potom už ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania ani obhajcom

obvineného, ani prokurátorom prednesené neboli, súd na hlavnom pojednávaní uznesením podľa § 274 ods. 1 Tr. por. vyhlásil dokazovanie za skončené. Následne sa s vykonanými dôkazmi dostatočne a procesne správne vysporiadal aj v odôvodnení svojho rozsudku nielen okresný súd na str. 37 rozsudku, ale najmä aj krajský súd na str. 32 rozsudku.

Uvedený postup okresného súdu nemôže súd dovolací hodnotiť inak, než za súladný so zákonom. Je jednoznačne súladný so zákonom, ak o vine a treste rozhodujúci súd, súc viazaný zásadami zistenia skutkového stavu veci bez dôvodných pochybností (§ 2 ods. 10 Tr. por.) a voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Tr. por.) vykoná len tie dôkazné návrhy, ktoré podľa jeho úvahy môžu prispieť k náležitému objasneniu skutočností dôležitých pre posúdenie veci a vydanie spravodlivého meritórneho rozhodnutia.

Už len záverom dovolací súd uvádza, že pokiaľ sa obvinený dožadoval výsluchu Y. W. a H. O. E. U., tak vypočutie týchto osôb vôbec neprichádzalo do úvahy, keďže zo spisu nevyplyva, že by súd mal vôbec vedomosť, kde sa tieto osoby nachádzali, a tvrdenie obvineného, že prokurátor mal disponovať informáciou, že osoba Y. W. mala byť zadržaná z trestného spisu neplatí.

Vo vzťahu k dovolacím námietkam obvineného ohľadne poskytnutia nenáležitých výhod svedkovi A. D. N. zo strany prokurátora JUDr. Martina Spiššáka tým, že mu nemal byť v inom konaní súdom uložený trest prepadnutia majetku, ktorý sa v obdobných veciach obligatórne ukladá, pričom prokurátor proti uvedenému rozsudku nemal podať odvolanie, resp., že prokurátor v záverečnej reči v inom konaní nenavrhol tak vysoký trest pre uvedeného svedka ako v tomto konaní pre obvineného pri rovnakej trestnej činnosti, dovolací súd uvádza, že uvedené skutočnosti tak ako ich obvinený predkladá (pričom obsahom dovolacích námietok je dovolací súd viazaný) nespĺňajú ani v teoretickej rovine parametre poskytnutia výhody zo strany prokurátora („prokurátor nepodal odvolanie proti výroku rozsudku, resp. odlišný obsah záverečnej reči v obdobných veciach“), nielo výhody neoprávnenej.

Z uvedených dôvodov preto dovolací súd vyhodnotil obvineným uvádzané dovolacie námietky, ktoré subsumoval pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., ako nedôvodné.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Tr. por., že obvinený namieta, že v konaní konal a rozhodol sudca JUDr. Ján Kanás, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, pretože počas konania na súde prvého stupňa porušil prezumpciu nevinu obvineného tým, že

a) na hlavnom pojednávaní 30. septembra 2022 iniciatívne bez návrhu prokurátora prečítal podľa § 269 Tr. por. listinný dôkaz - rozsudok Okresného súdu Nitra, sp. zn. 1 Tk 1/2021 týkajúci sa bývalého spoluobžalovaného A. D. N., pričom obvinený bol v skutkovej vete tohto rozsudku označený ako osoba účastná na skutku, ktorý mal byť spáchaný organizovanou skupinou, a že

b) predseda senátu rozhodol o ponechaní pút na dolných končatinách obvineného počas hlavných pojednávaní.

V prvom rade dovolací súd uvádza, že aj s týmito dovolacími námietkami ako námietkami odvolacími sa už taktiež zaoberal aj odvolací súd, in concreto na str. 30 rozsudku.

Dovolací súd sa aj v tomto prípade stotožnil s vecne a právne správnym vysporiadaním sa krajského súdu s obsahom námietok obvineného vo vzťahu k týmto ním uvádzaným námietkam, pričom bez potreby opakovania na nich odkazuje.

Navyše uvedenému dovolací súd uvádza, že zo strany obvineného, vo vzťahu k ním uvádzanému dovolaciemu dôvodu, došlo k zjavnému nepochopeniu princípu prezumpcie nevinu. Ak podľa aktuálnej ustálenej súdnej praxe je z konania vylúčený sudca, ktorý v skoršom konaní rozhodoval o spolupáchateľovi obvineného, o ktorom v skutkovej vete skoršieho odsudzujúceho rozsudku nebolo dostatočným spôsobom zvýraznené, že o jeho vine nebolo ešte právoplatne rozhodnuté, tak uvedené nemožno automaticky vzťahovať aj na akéhokoľvek iného sudcu, ktorý takýto rozsudok prečíta ako

listinný dôkaz na hlavnom pojednávaní v inom konaní, ak sa v skoršom konaní nepodieľal na rozhodnutí vo veci samej.

Rozhodnutie súdu právoplatne odsúdeného spolupáchateľa vyvoláva právne účinky len vo vzťahu k tomuto páchatelovi, a preto ak súd následne rozhoduje o obžalobe podanej proti inému obvinenému, vykonáva v tomto smere autonómne dokazovanie, bez akejkoľvek viazanosti rozhodnutiami súdov, ktorý rozhodli o vine spolupáchateľov v iných konaniach.

Vo vzťahu k druhej argumentačnej línii obvineného, že v konaní rozhodoval sudca, ktorý mal byť vylúčený z konania z dôvodu, že svojím postupom rozhodol o ponechaní pút obvineného na dolných končatinách obvineného, najvyšší súd navyše úvahám krajského súdu o neodôvodnenosti námietok obvineného, uvádza že v prvom rade zo zápisníc o konaní hlavného pojednávania na súde prvého stupňa neplynie až do 21. decembra 2022 (kedy mal podľa dovolateľa rozhodnúť prvostupňový súd, že o takejto námietke obvineného nebude konať), že by obvinený sám, alebo prostredníctvom obhajcu dovtedy namietať, že dochádza k porušeniu princípu prezumpcie nevinoty obvineného v dôsledku preventívneho osadenia pút na nohách, či rukách. Pričom dovolací súd v zhode so súdmi prvého i druhého stupňa mal za to, že ponechaním pút u obvineného ako preventívno-bezpečnostného opatrenia nedošlo u obvinenému k takému porušeniu práv, v dôsledku ktorého takéto ponechanie pút u obvineného by bolo možné považovať ako porušenie princípu prezumpcie nevinoty.

Berúc do úvahy uvedené mal za to, že ani tieto dovolacie námietky obvineného neboli dôvodné.

Dovolací súd taktiež nezistil nezákonný postup okresného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu o týchto námietkach obvineného počas konania na súde prvého stupňa, ktorým okresný súd postupoval tak, že o nich nerozhodoval postupom podľa § 32 ods. 6 Tr. por., keďže išlo o námietky obvineného proti procesnému postupu súdu.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., a to aj so zreteľom na skutočnosť, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solely or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu proti Rumunsku, rozsudok č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen proti Turecku, rozsudok č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší proti Holandsku, Visser proti Holandsku, rozsudok č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

Vo vzťahu k uvedenému dovolaciemu dôvodu dovolateľ namietať nezákonnosť získanej encrochatovej komunikácie v dvoch argumentačných líniiach:

a) táto bola získaná cestou európskeho vyšetrovacieho príkazu vydaného prokurátorom, ktorý nemal postavenie justičného orgánu oprávneného zabezpečiť údaje spadajúce do pôsobnosti Smernice č. 2002/58/EU, a že

b) tento dôkaz bol zabezpečený na základe európskeho vyšetrovacieho príkazu, voči ktorému nie je prípustný opravný prostriedok, pričom v tejto súvislosti poukázal na záver Rozsudku SDEÚ, sp. zn. C-852/19 z 11. novembra 2021 - Gavazanov II.

Vo vzťahu k prvému dôvodu údajnej nezákonnosti zabezpečenia tohto dôkazu je potrebné uviesť, že predmetom vydania európskeho vyšetrovacieho príkazu nebola požiadavka prokurátora vykonať také úkony vykonávacím štátom, na ktorých vykonanie na území Slovenskej republiky sa vyžaduje súhlas súdu (napr. úkony podľa § 114 Tr. por. alebo § 115 Tr. por.), ale jeho predmetom bolo zaslanie už zákonne zabezpečených dôkazov justičnými orgánmi Francúzskej republiky.

Uvedené právne úvahy zodpovedajú aj záverom rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-870/22 z 30. apríla 2024, v ktorom súd posudzoval zákonnosť zabezpečenia encrochatovej komunikácie prostredníctvom európskeho vyšetrovacieho príkazu, pričom tento uviedol, že „Čl. 1 ods. 1 a čl. 2 písm. c) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2014/41/EU z 3. apríla 2014 o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach sa majú vykladať v tom zmysle, že európsky vyšetrovací príkaz na poskytnutie dôkazov, ktoré už majú v držbe príslušné orgány vykonávajúceho štátu, nemusí nevyhnutne prijať sudca, ak podľa práva tohto štátu mal v čisto vnútroštátnom konaní tohto štátu nariadiť prvotné zhromaždenie týchto dôkazov sudca, ale prokurátor má právomoc nariadiť poskytnutie uvedených dôkazov“ a „čl. 6 ods. 1 smernice 2014/41 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby prokurátor vydal európsky vyšetrovací príkaz, ktorého cieľom je poskytnutie dôkazov, ktoré už majú v držbe príslušné orgány vykonávajúceho štátu, ak boli tieto dôkazy získané týmito orgánmi na území vydávajúceho štátu, ak boli tieto dôkazy získané týmito orgánmi na území vydávajúceho štátu po odpočúvaní telekomunikačnej prevádzky všetkých používateľov mobilných telefónov, ktoré vďaka špeciálnemu softvéru a pozmenenému vybaveniu umožňujú šifrovanú komunikáciu po celej dĺžke spojenia, pokiaľ takéto rozhodnutie spĺňa všetky podmienky stanovené prípadne právom vydávajúceho štátu na poskytnutie takýchto dôkazov v čisto vnútornej situácii tohto štátu.“

Vo vzťahu k druhej dovolacej argumentácii obvineného k nezákonnosti získania tohto dôkazu poukazom na rozsudok SDEÚ, sp. zn. C-852/19 z 11. novembra 2021 - Gavazanov II., že tento bol zabezpečený na základe európskeho vyšetrovacieho príkazu, voči ktorému nie je prípustný opravný prostriedok, najvyšší súd uvádza, že v danom kontexte je nevyhnuté vykladať potrebu existencie opravných prostriedkov vyjadrenú v čl. 14 ods. 1 a ods. 2 Smernice 2014/41 v širšom slova zmysle a to tak, že obvinený má právo spochybňovať zákonnosť vydania európskeho vyšetrovacieho príkazu - resp. zákonnosť získaných dôkazov na podklade takéhoto príkazu v trestnom konaní ako takom, nevyžaduje sa stricto sensu existencia formálneho opravného prostriedku, o ktorom má rozhodovať nadriadená justičná autorita, ale postačuje ak zákonnosť týchto dôkazov má povinnosť zhodnotiť justičná autorita v ďalšom priebehu trestného konania na podklade námietok obvineného. Takýmito justičnými autoritami v danej trestnej veci boli ako okresný, tak aj krajský súd, ktorí zákonnosť získania predmetnej encrochatovej komunikácie napokon aj preskúmavali a dospeli k záveru, že táto bola získaná zákonným spôsobom.

Vychádzajúc z uvedených právnych úvah dospel dovolací súd k záveru, že predmetná dovolacia námietka obvineného je nedôvodná.

Uvedené úvahy platia aj vo vzťahu k námietke obvineného ohľadne nezákonnosti európskeho vyšetrovacieho príkazu, ktorým bol zabezpečený výsluch svedka M. O..

Dovolateľ ďalej namietal nezákonnosť znaleckého posudku vypracovaného Kriminalisticko expertíznym ústavom Policajného zboru (ďalej len „KEÚ PZ“) z dôvodu, že uvedený znalecký ústav bol síce zapísaný v zozname znalcov ako znalecká organizácia, avšak tento nemal v tom čase žiadnych znalcov a ani zodpovednú osobu za výkon znaleckej činnosti, čo bolo v rozpore s vtedy platným ustanovením § 6 ods. 1 písm. b) a písm. c) zákona č. 382/20004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch.

K uvedenému najvyšší súd uvádza, že samotná skutočnosť, že KEÚ PZ nemal mať v tom čase žiadnych znalcov a zodpovednú osobu za výkon znaleckej činnosti nijakým spôsobom nespochybňuje skutočnosť, že KEÚ PZ bol zapísaný v zozname znaleckých ústavov Ministerstva spravodlivosti SR aj pred novelou zákona účinnou od 1. júla 2022, kedy až po novelizácii zákona č. 382/2004 Z. z. o

znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch zákonom č. 187/2022 Z. z. bol do § 19 doplnený odsek 5, ktorý umožňuje zapísanie KEÚ PZ do zoznamu znalcov aj bez splnenia týchto zákonných podmienok. Za danej situácie nie je dovolací súd oprávnený preskúmať oprávnenosť, či neoprávnenosť zápisu KEÚ PZ v zozname znaleckých ústavov Ministerstva spravodlivosti SR.

Obvinený za nezákonný dôkaz považoval i výsluch znalca Ing. Vladimíra Adamika z Forenznej informatiky, s. r. o., keďže ani súd a ani znalec na hlavnom pojednávaní kedy bol vypočutý nemal zabezpečenú digitálnu prílohu znaleckého posudku, ktorý vypracoval, z uvedeného dôvodu nemohol obhajca viesť výsluch. I keď túto digitálnu časť prokurátor po hlavnom pojednávaní doplnil, tak nedošlo k pokračovaniu výsluchu znalca, čoho sa obhajca dožadoval. Keďže bol znalec vypočutý k nekompletnému znaleckému posudku, jednalo sa podľa obvineného o nezákonný dôkaz.

Aj uvedenú dovoláciu námietku obvineného vyhodnotil dovolací súd ako nedôvodnú. Jej podstata totižto nespočívala v nezákonnosti samotného dôkazu - znaleckého posudku, ale v skutočnosti, že obhajoba nemala v čase výsluchu znalca na hlavnom pojednávaní k dispozícii, vo vzťahu k jeho znaleckému posudku pod č. 19/2020 v čase výsluchu znalca Ing. Vladimíra Adamika na hlavnom pojednávaní, aj jeho digitálnu/elektronickú prílohu, ktorá bola obhajobe predložená dodatočne po hlavnom pojednávaní. Obvinený vo vzťahu k uvedenému namietal, že sa následne dožadoval výsluchu znalca, ale uvedené „dopočutie“ znalca mu už nebolo umožnené. Uvedený dovolací dôvod by bolo preto možné po obsahovej stránke teoreticky podradiť pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., avšak z obvineným uplatnených dovolacích dôvodov, a ani z trestného spisu nevplyva, v čom konkrétne malo dôjsť u obvineného k poškodeniu jeho obhajobných práv. Obvinený len všeobecne verbalizoval, že mu súdom prvého stupňa nebolo umožnené dodatočne vypočuť znalca, avšak neuvádza aké konkrétne otázky by mal znalec obvinenému do-zodpovedať, resp. polozenie akých otázok mu malo znemožniť „včasné“ neposkytnutie ním požadovanej digitálnej prílohy predmetného znaleckého posudku zo strany súdu. Uvedené nevyplýva ani z obsahu trestného spisu, resp. in concreto zo zápisníc o priebehu hlavného pojednávania.

Z uvedených dôvodov vyhodnotil dovolací súd aj predmetnú dovoláciu námietku obvineného ako doslovne účelovú a nedôvodnú.

V prípade uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. sa vyžaduje zistenie, aby bol trest uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Dovolaťel v doplnení svojho dovolania podaním z 12. februára 2025 namietal uvedený dovolací dôvod poukazom na závery Generálneho advokáta Súdneho dvora EÚ Jeana Richarda de la Tour vo veci C-544/23 z 4. februára 2025, pričom len vo všeobecnej rovine uviedol, že dovolací súd by mal aplikovať v dovolacom konaní miernejšiu právnu úpravu, avšak absolútne opomenul uviesť a konkretizovať v čom vidí miernejšiu právnu úpravu v súčasnosti platného trestného zákona vo vzťahu k pôvodnej právnej úprave vo vzťahu ku skutku, z ktorého spáchania bol obvinený uznaný vinným a už vôbec neuviedol ako sa obvinenému uložený 10 ročný trest odňatia slobody vymyká zákonom ustanovenej trestnej sadzbe „miernejšej úpravy podľa nového Trestného zákona“.

Rovnako najvyšší súd považuje za potrebné pripomenúť, že v dovolacom konaní je (okrem výnimky uvedenej v § 385 ods. 2 Tr. por.) viazaný rozsahom a obsahom dovolaťelom uplatnených námietok (R 120/2012-I). Viazanosť dovolacími dôvodmi teda na strane jednej limituje rozsah prieskumnej právomoci dovolacieho súdu, na strane druhej, ale „zaťažuje“ aj samotného dovolaťela (zastúpeného profesionálnym obhajcom z radov advokátov), ktorý svoje výhrady musí koncipovať spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo vlastne konajúcim súdom vytýka (uvedené má potom súvis s preskúmaním podmienok podľa § 371 ods. 4, ods. 5 Tr. por.). Inými slovami povedané, dovolanie obvineného musí natoľko adresne atakovať pochybenia nižších súdov, aby ich (vôbec) bolo možné podrobiť dovolaciemu prieskumu. Uvedené sa v prípade uplatnenia tejto dovolacej námietky obvineného skonštatovať nedá.

Vo vzťahu k takto uplatnenej dovolacej námietke najvyšší súd uvádza, že súc viazaný obvineným

uvádzanými dôvodmi dovolania nie oprávnený ani povinný si dotvárať obsah dovolacej námietky, ktorú mal mať obvinený na mysli, keď len paušalizovane uviedol, „že dovolací súd by mal v dovolacom konaní aplikovať súčasnú miernejšiu právnu úpravu.“

Berúc do úvahy konštatované dospel dovolací súd k záveru o nepreskúmateľnosti takto obvineným uplatnenej dovolacej námietke, a preto ju vyhodnotil ako nedôvodnú.

Z uvedených dôvodov sa preto ani neobrátil na Súdny Dvor Európskej únie s obsahom predbežnej otázky tak, ako to navrhoval obvinený v doplnení svojho dovolania.

Najvyšší súd ohľadnúc o uvedenej argumentácii uvádza, že obvinený mohol mať zrejme na mysli, že podľa nového v súčasnosti platného Trestného zákona by bolo možné konanie obvineného právne posúdiť ako obzvlášť závažný zločin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 5 písm. d) Tr. zák., za ktorý trestný zákon ukladá trest odňatia slobody na 10 rokov až 25 rokov, alebo trest odňatia slobody na doživotie.

Keďže obvinenému bol ukladaný trest odňatia slobody na 10 rokov, tak z uvedeného implicitne plynie, že jemu uložený trest odňatia slobody v pôvodnom konaní bol uložený aj v trestnej sadzbe určenej podľa v súčasnosti platného Trestného zákona.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno potom vyvodzovať predmetný dovolací dôvod. Ten je totiž daný len v tých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. teda vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu dovolací súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia je potrebné rozumieť napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) ako i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák.

V prípade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je nutné zistenie, že rozhodnutie je

založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom však podľa vyššie citovanej zákonnej dikcie tohto ustanovenia dovolací súd správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže skúmať a meniť. V prípade tohto dovolacieho dôvodu dovolanie neslúži na revíziu skutkových zistení vykonaných súdom prvého stupňa a odvolacím súdom (to je možné len na základe dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Tr. por.), t. j. v dovolaní nie je prípustné právne účinne namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne a ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Zistený skutkový stav môže dovolací súd posudzovať len z pohľadu nesprávneho právneho posúdenia skutku v skutkovej vete meritórneho rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa alebo nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia (resp. právneho predpisu, ak má priamy vzťah k právnomu posúdeniu skutku), ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré je obsahom skutkovej vety meritórneho rozhodnutia, a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť. Teda vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete meritórneho rozhodnutia môže v dovolaní obvinený (rovnako tak generálny prokurátor) uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nie však námietky skutkové (primerane R 57/2007-II., S 3/2011, R 47/2014-II., R 14/2015-III.).

Obvinený z pohľadu tohto dovolacieho dôvodu namietal správnosť ustálených kvalifikačných znakov podľa § 138 písm. b), písm. f) a písm. i) Tr. zák. Podľa argumentácie dovolateľa z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by obvinený S. S. H. T. spáchal predmetný skutok po dlhší čas, ľst'ou a ani ako člen organizovanej skupiny, pričom ani skutková veta dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu neobsahuje žiadne také skutkové okolnosti, na základe ktorých by bolo možné ustáliť, že skutok bol spáchaný organizovanou skupinou a tiež po dlhší čas a rovnako z tohto skutku nie je zrejmé, v čom malo spočívať naplnenie kvalifikačného znaku v podobe jeho spáchania ľst'ou.

Dovolateľ v prvej časti svojej dovolacej argumentácie vo vzťahu k uvedenému dovolaciemu dôvodu v podstate namietal, že súdy nesprávne ustálili skutkové okolnosti uvedené v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku - „z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by obvinený S. S. H. T. spáchal predmetný skutok po dlhší čas, ľst'ou a ani ako člen organizovanej skupiny“, pričom takto formulovaná dovolacia námietka je otázkou skutkovou, ktorá je vylúčená z dovolacieho prieskumu.

Dovolací súd uvádza, že ako je skutok vymedzený v skutkovej vete rozsudku krajského súdu, ktorý je pre dovolací súd určujúci, tak z jeho formulácie vyplýva naplnenie všetkých zákonných znakov obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov, alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c) Tr. zák. s poukazom na 138 písm. b), písm. f), písm. i) Tr. zák. účinného do 30. apríla 2022, keďže obvinený mal neoprávnene prepraviť, kúpiť, zadovážiť a prechovávať po akúkoľvek dobu psychotropné látky a spáchať taký čin závažnejším spôsobom konania, a to po dlhší čas, ľst'ou a organizovanou skupinou a súčasne vo veľkom rozsahu. Krajský súd v rozsudku na str. 28 - 29 uviedol, ktoré skutočnosti vyhodnotil ako dokázané a na základe akých skutkových a právnych úvah k uvedeným záverom došiel, vrátane vyhodnotenia z akých skutočností dospel k záveru, že konaním obvineného došlo k spáchaniu obzvlášť závažného zločinu „po dlhší čas“, „so ľst'ou“ a „organizovanou skupinou“.

Dovolací súd sa s uvedenými právnymi úvahami krajského súdu vo vzťahu k právnomu posúdeniu skutku ako obzvlášť závažného zločinu spáchaného „po dlhší čas“, „so ľst'ou“ a „organizovanou skupinou“ v plnej miere stotožňuje a naň poukazuje bez potreby jej opakovania.

Najvyšší súd navyše dodáva a spresňuje, že vo vzťahu k posúdeniu skutku ako spáchaného „organizovanou skupinou“ je potrebné uviesť, že v zmysle § 129 ods. 2 Tr. zák. sa organizovanou skupinou na účely tohto zákona rozumie spolčenie najmenej troch osôb na účel spáchania trestného činu, s určitou deľbou určených úloh medzi jednotlivými členmi skupiny, ktorej činnosť sa v dôsledku toho vyznačuje plánovitosťou a koordinovanosťou, čo zvyšuje pravdepodobnosť úspešného spáchania trestného činu.

Z formulácie skutkovej vety dovolaním napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že tento vo formuláciách skutkovej vety slovami „spoločne s už právoplatne odsúdeným A. D. N., ako aj s ďalšími minimálne štyrmi osobami ... sa minimálne od mesiaca júla 2019 spolčili za účelom získania finančného profitu z nelegálnej distribúcie a predaja metaamfetamínu, odkedy spoločným, vzájomne koordinovaným a sofistikovaným konaním, v rámci ktorého jednotliví členovia tejto skupiny neustále navzájom komunikovali a to jednak pri osobných stretnutiach, a jednak aj prostredníctvom šifrovanej komunikácie P.pričom mexický člen tejto skupiny zabezpečil výrobu metaamfetamínu...“, v nevyhnutnom rozsahu popísal, že išlo o spolčenie najmenej troch osôb na účel spáchania trestného činu, pričom obvinenému bola existencia osôb podieľajúcich sa na páchaní predmetného skutku známa v rozsahu nevyhnutnom pre vyhodnotenie jeho zavinenia vo vzťahu k tomuto kvalifikačnému znaku. Z formulácie skutkovej vety taktiež vyplýva v dostatočnom rozsahu aspoň všeobecné rozdelenie úloh medzi jednotlivými členmi skupiny, ktorých činnosť má znaky plánovitosti, koordinovanosti, čo malo zvyšovať pravdepodobnosť úspešného spáchania trestného činu.

Navyše uvedenému dovolací súd uvádza, že najprísnejší kvalifikačný znak vo vzťahu k vyššie popísanému právnomu posúdeniu krajským súdom ustáleného skutku je skutočnosť, že obvinený spáchal trestný čin „vo veľkom rozsahu“, teda podľa ods. 4 písm. c) § 172 Tr. zák., pričom s prihliadnutím na ustanovenie § 371 ods. 5 Tr. por., ktoré stanovuje, že dôvody podľa odseku 1 písm. i) a podľa odseku 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného, by aj v prípade pozitívnej konštatácie dovolacieho súdu o zistení pochybenia zo strany vo veci konajúcich súdoch tak, ako ich namietal obvinený v podanom dovolaní, nemohlo viesť k použitiu tohto dovolacieho dôvodu ku konštatovaniu porušenia trestného zákona.

Z uvedeného dôvodu dovolací súd nezistil ani existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. zák.

Na základe uvedených skutočností dovolací súd zistil, že podaným dovolaním nebol splnený žiaden z obvineným namietaných dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a preto na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.